

— Пусни радиото, клиенти има! —
повтаря тросната жената.

Човекът отправя към нея дълъг мълчалив поглед, обръща се бавно и отново изчезва към кухнята.

Жената цяла се извъръща, гледа го с яд, докато излезе и веднага след това скача. Отива до големия бюфет наред залата, завъртва копчето на радиоапарата и се връща на мястото си. Изведнаж помещението се изпълва с проточените звуци на оперетна песен, каточе не само дървената кутия, а цялата триетажна сграда кънти от музика.

Ала само след един миг иззад тезгяха изтичва мъжът, минава бързо през салона, спира апарата и се връща. Лицето му е настръхнало, изправя се за минута срещу жената, казва ѝ нещо през зъби, и свитите му юмруци потреперват.

В ъгъла, пасажерът учудено дига глава.
Вика хазяина.

— Защо го спрехте?

Мъжът се навежда към госта, мъчи се да бъде усмихнат и тихо отговаря:

— Извинявайте... днеска не може?

— Че защо да не може?